

Volt már, hogy azt érezted, hogy Isten esetleg elhagyott? Hogy talán nem törődik veled? Talán dühös voltál, vagy csalódott. És talán nem értetted, hogy miért engedi meg, hogy szenvedj. Mi értelme lehet ennek a dolognak? Magunkra ismerhetünk az emmauszi tanítványokban, akik mély szomorúsággal, még az elmúlt események hatása alatt hagyták el Jeruzsálemet. És ebben az állapotukban érkezett hozzájuk Krisztus.

Ha kívülről tekintünk az eseményekre, akkor inkább azt nem értjük, hogy miért megy közéjük Jézus? Hiszen éppen mi történik? Tulajdonképpen megkérdőjelezzük Isten hatalmát! Annak ellenére, hogy nap mint nap találkoztak Jézussal, hallgatták a tanítását, vele voltak, mégsem tudnak hinni benne. Hinni abban, hogy igaz lehet, amiről beszél. És mégis, mindezek ellenére Jézus közéjük érkezik végtelen szeretettel és türelemmel, és a mély szomorúság, ami bennük van, a találkozás során átalakul túlaradó boldogsággá.

Talán mi sem vagyunk elveszve. Bűnösök vagyunk, hitetlenek, és folyamatosan megkérdőjelezzük Isten nagyságát. Jézus mégis jön hozzánk. Minden nap. Ha engedjük, akkor tanúja lehetünk a csodának, ahogy átalakítja az életünket, az Ő örömét adja nekünk. Csak őszinteség és alázat, amire szükségünk van ehhez.

Ezt a napodat megélheted egy lehetőségként. Akkor is, ha úgy érzed, nagyon távol kerültél Istentől. Ő jön hozzád ma is, és csak arra vár, hogy nyitottsággal fordulj felé. Kész vagy rá?

Bíró Panni, Rákoscsaba